

zmožnosti in spretnosti, ki je dospela do lepe stopinje, vendar pa ni še povsem dovršena. Pred podobama se prav dobro čuti, za katere dele je slikar uporabljal študije po prirodi, za katere ne, t. j. kateri kažejo površnost in nedovršenost ter marsikatero pomanjkljivost. Mojstrsko dovršenost, s kakršno se ponša danes po pravici obilo, obilo slikarjev vsakovrstne stroke, doseči se da edino po vestnem in izbirčnem uporabljanju prirode.

Gosp. Grohar je zdaj zopet v Monakovem, da izvrši med drugim novo naročilo, sliko za veliki oltar farne cerkve v Ribnici. Društvo za krščansko umetnost, ki posreduje o naročilih in ima cerkveno umetnost takorekoč v svojih rokah, je z veseljem in z velikim zanimanjem sprejelo ta novo vzdigajoči se talent pod svoja krila, in to po vsej pravici, ker sme o prihodnjih njegovih delih pričakovati isto in tudi občinstvo, ki se zanima za slikarstvo, ne le naštetih vrlin, ampak tudi one resnobe v dovršenosti brez pomanjkljivosti ali površnosti, katere kvarijo (dobrohotnim) poznateljem vtisk in vsled katerih nekateri preziraje vse vrline, zametavajo brezkritično celi umotvor.

I. Franke.

Razstava avstro-ogrskih umetnikov v Peterburgu. Proti koncu minulega leta se je otvorila v ruski prestolnici ob Nevi razstava avstro-ogrskih slikarjev in kiparjev. Zastopani so bili Čehi, Poljaki in Hrvati. Izmed Hrvatov so bili tisti znani umetniki, čijih dela smo videli lani na razstavi v »Umetniškem domu«. Ruski listi so se opetovano laskavo izražali o lepih umotvorih avstro-ogrskih Slovanov. Ko pa smo čitali poročilo o tej razstavi, prišli so nam nehote Krilanovi verzi na misel: »Vsi so prišli, vsi so prišli«, samo — Slovenca spet ni bilo nobenega na razstavi. Ali res nima nobeden slovenski slikar ali kipar ničesar poslati na kako razstavo? Ali so naši umetniki tako skromni, da rajši doma skrivajo svoje umotvore, nego da bi jih pokazali svetu? *

Glediška akademija na korist pokojninskemu fondu za slovenske dramatične igralce ljubljanskega gledišča se je vršila na večer 17. februarja t. l. v »Narodnem domu«. Na programu so bile deklamatorske, pevske in dramatične točke, ki so jih izvajali skoro vsi udje naše drame in opere. Vzpored je bil v obče srečno sestavljen, in so vsi deklamatorji, igralci ter pevci in pevke imeli s svojimi umetniškimi nalogami najlepši uspeh. Glediško akademijo, prvo te vrste v Ljubljani, je bilo obiskalo mnogobrojno in izbrano občinstvo iz Ljubljane in okolice. Po dokončanem vzporedu je bila svobodna zabava, ogledovanje jako originalne glediške šaljive razstave, rokovnjaške krčme, orfeja itd. Glediška akademija ni uspela samo z umetniškega, ampak tudi s finančnega stališča — česar se od srca veselimo. Saj je res skrajni čas, da se kaj poskrbi za ostarele dramatične igralce in igralke, ki, žal, že itak ne morejo biti pri nas presijajno plačani. Ako hočemo, da se nam razvije drama, treba bo skrbeti za stalno in dobro plačane igralce in igralke. V tem slučaju bo pa treba misliti tudi na nekak penzijski zaklad. Seveda, če človek pomisli, da je treba visokega kapitala, ki bi dajal dovolj obresti za razne penzije in podpore onemoglim ali obolelim članom naše drame, bi morali skoro dvomiti, da bi se dalo pri nas kaj takega

realizovati — ali obupati tudi ne smemo. Saj je veliki hrast tudi vzrastel iz malega semena. In če hočemo, da nam sčasom vzraste košato drevo penzijskega kapitala, moramo takšno drevo vsejati ali vsaj vsaditi kot majhno drevce v domačo zemljo.

Ker se je letošnja »gledališka akademija« dobro obnesla, želimo v prosep plemenitega namena, da bi se takšna »akademija« vršila redno vsako leto!

—š—

Meškove »Slike in povesti« v maloruskem prevodu. V Lvovu izhajajoči časopis »Дѣло« (Djelo) prinaša v maloruskem jeziku »Slike in povesti«, ki jih je bil objavil naš novelist Franc Meško v Knezovi knjižnici »Slovenske Matice«. Prevod je oskrbel pisatelj I. Kuziv. Izvedeli smo, da izidejo Meškovih novelic prevodi tudi v posebni knjigi. A.

»Družba sv. Mohorja«. Od rodoljuba na periferiji smo prejeli naslednje vrstice: S koncem februarja se završuje vpisovanje udov v našo veliko družbo. Odbor je že tudi naznanil, kaj da nam poda prihodnje leto. Pri tem se nam spet vriva misel, ki se je že tolikokrat poudarjala: Ali bo nam družba dala dovolj leposlovnega berila? To vprašanje je za družbo pač najvažnejše, ker je njega povoljna rešitev pogoj, da družba obdrži sedanje visoko število udov, oziroma da se to število pomnoži . . . Svetovalo se je že sl. odboru, naj izdaja tudi prevode. Temu ne bode in ne more biti nasproten nobeden pameten družnik! Morda bi tedaj ne trebalo objavljati povesti, kakršna je »Božji blagoslov«. A mi bi imeli še en nasvet. Po raznih naših časopisih je bilo objavljenih že mnogo stvari, ki bi jih narod bral s slastjo in koristjo, ker so — umotvori. A ne pridejo med ljudstvo. Ali tedaj ne bi bilo primerno, da si družba izposluje od dotičnih pisateljev dovoljenje, da sme te stvari ponatisniti? S tem bi družba nikakor ne nazadovala. Saj dela tako celo »Matica hrvatska« in ta pač zavzema višino, kakršne menda nobeno drugo literarno slovansko društvo. Torej bi ta korak slav. odbora ne bil reakcionaren, reakcionarno bi bilo za sedanje razmere le staro, konservativno stališče . . . Toliko v blagohoten preudarek slavnemu odboru.

»Slovensko umetniško društvo« v Ljubljani napreduje. Društvo šteje že blizu sto članov. Po društvenih pravilih imajo društveniki navadno vsako sredo zvečer v »Narodnem domu« svoj »jour fixe«. Na dnevnem redu so predavanja, petje, deklamacije ter igranje na klavirju in drugih glasbilih. Godbo in petje oskrbujejo večinoma češki profesorji »Glasbene Matice«, petje pa pevci in pevke ljubljanske opere pod vodstvom g. ravnatelja Gerbiča. Društveni odbor s svojim neutrudnim načelnikom, gosp. ces. svetnikom prof. Franketom, si prizadeva storiti vse, da se umetniško društvo utrdi in da ustreza smotru, radi katerega je bilo ustanovljeno. V kratkem izda društveni odbor poziv vsem slovenskim umetnikom, da se pripravijo na prvo slovensko umetniško razstavo, ki se ima vršiti jeseni tekočega leta v Ljubljani. A. A.

† Dimitrij Vasiljevič Grigorovič. Znameniti ruski pisatelj, vrstnik Dostojevskega, Turgenjeva, Gončarova, Nekrasova, je umrl dne 3. januarja [t. l. v 78. letu svoje dobe v Peterburgu.

Povodom njegove smrti piše o njem Jasinskij: »Umrl je Grigorovič — in umrla je doba štiridesetih let. Z Grigorovičem je izgubila sedanja ruska literatura poslednjo živo vez z epoho idej, ki so se pri nas prvič uvedle v zanimivi